

ostanowieniem z dnia 12.04.2019r. sprostowano omyłkę pisarską (K. R.)

Sygn. akt II W 431/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2019r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Dworzycka – Skrobowska

Protokolant: Marta Pross

po rozpoznaniu w dniach: 9 lipca 2018r., 1 października 2018r., 5 listopada 2018r., 23 stycznia 2019r. i 18 marca 2019r.

s p r a w y :

A. W.

syna C. i H. zd. B.

urodzonego w dniu (...) w Z.

obwinionego o to, że:

w dniu 1 grudnia 2017 roku około godziny 12:04 w J. na ul. (...) M. tj. na drodze publicznej, kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 43 km/h i jechał z prędkością 93 km/h w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości w terenie zabudowanym do 50 km/h,

tj. o czyn z art. 92a k.w.

I. uznaje obwinionego **A. W.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przyjmując, że przekroczył dozwoloną prędkość o 28, 5 km/h i jechał z prędkością 78, 5 km/h, tj. wykroczenia z art. 92a k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 2 i § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego **A. W.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2019,57 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 30 złotych.

Sygn. akt II W 431/18

UZASADNIENIE

W dniu 1 grudnia 2017 r. około godz. 12.04 A. W. jechał ulicą (...) M. w J. w terenie zabudowanym, na którym obowiązuje wynikające z ustawy ograniczenie prędkości do 50 km/h, prowadząc pojazd A. (...) o nr rej. (...). Poruszał się z prędkością 78,5 km/h. W tym samym czasie służbę patrolową pełnili funkcjonariusze policji D. C. i A. K. (1). Policjanci poruszali się za pojazdem obwinionego nieoznakowanym radiowozem marki O. (...), wyposażonym w przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym – prędkościomierz kontrolny V. 2A. Urządzenie to posiadało świadectwo legalizacji ponownej ważne do dnia 28 lutego 2018 roku. Radiowozem kierował D. C.. D. C. dokonał pomiaru prędkości pojazdu, którym poruszał się A. W.. W tym czasie funkcjonariusz policji posiadał stosowne

uprawnienia do dokonywania pomiarów prędkości na tym urządzeniu. Urządzenie pomiarowe V. 2A zarejestrowało pomiar prędkości pojazdu obwinionego, wynoszący 93,2 km/h. Funkcjonariusze policji zatrzymali obwinionego do kontroli drogowej. W toku kontroli nałożono na A. W. mandat karny, którego przyjęcia odmówił.

dowód: zeznania świadka A. K. (1) k. 11-12, zeznania świadka D. C. k. 72-72v., nagranie videorejestratora k. 19, świadectwo legalizacji ponownej k. 57, zaświadczenie z dnia 16.10.2013r. k. 55, opinia biegłego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów A. J. k. 74-89, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów A. J. k.113.

Obwiniony A. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jechał w dniu zdarzenia w kolumnie pojazdów. Z uwagi na porę roku i panujące warunki na drodze jechał ostrożnie. W czasie jazdy miał włączony w samochodzie system, który wyświetlał mu prędkość, z jaką się poruszał, na przedniej szybie samochodu. Oscylowała ona w przedziale od 58 do 69 km/h. W czasie jazdy delikatnie hamował silnikiem, aby utrzymać bezpieczną odległość od poprzedzających go pojazdów. Kiedy obwiniony zbliżył się do zakrętu, znajdującego się niedaleko stacji S., przyhamował, a poruszające się przed nim pojazdy również zwolniły. Wówczas drogę zajął mu pojazd policyjny i został zatrzymany do kontroli drogowej. W ocenie obwinionego pomiar prędkości jego samochodu dokonany przez funkcjonariuszy policji obarczony był błędem, ponieważ był sporządzany z lewego pasa, nie jadąc bezpośrednio za jego samochodem, ze stałą prędkością, przy utrzymaniu stałej odległości między dwoma pojazdami. W ocenie obwinionego prędkość jego pojazdu w czasie zdarzenia nie przekroczyła 70 km/h i do tej prędkości chciał przyjąć mandat (k.24, k.63-63v.).

Sąd zważył, co następuje:

Analizując zgromadzone w sprawie dowody, Sąd uznał, że nie ma wątpliwości, że obwiniony dopuścił się popełnienia przypisanego mu wyrokiem czynu, polegającego na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości.

W toku całego postępowania A. W. wskazywał na to, że jego prędkość w czasie zdarzenia nie przekraczała 70 km/h i w związku z tym kwestionował pomiar dokonany prędkościomierzem przez funkcjonariuszy policji. Takim wyjaśnieniem obwinionego przeczą dowody w zeznań świadków A. K. (1) i D. C., nagranie zarejestrowane videorejestratorem, a także opinie biegłego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów A. J., których wiarygodność nie budzi żadnych wątpliwości.

Wskazać należy, że wykroczenie popełnione przez obwinionego zostało stwierdzone przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym – prędkościomierzem kontrolnym V. 2A, który posiada wydane przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar świadectwo legalizacji ponownej ważne od 16 lutego 2017 roku do 28 lutego 2018 roku. Urządzenie to zostało sprawdzone i stwierdzono, iż przyrząd ten spełnia wymagania rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas kontroli meteorologicznej tych przyrządów pomiarowych (DZ. U. z dnia 6.03.2014 r. poz. 281). Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu, brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania właściwego działania urządzenia pomiarowego. Na tę okoliczność wskazał również biegły A. J.. Również w świetle zeznań świadków D. C. i A. K. (1) oraz treści nagrania z videorejestratora nie budzi wątpliwości, iż obwiniony poruszał się z prędkością wyższą, aniżeli dozwolona. Z zeznań D. C. wynika, iż to on był kierowcą radiowozu, obsługiwał videorejestrator i dokonywał pomiaru prędkości. W swoich zeznaniach szczegółowo opisał okoliczności, w jakich został dokonany pomiar prędkości pojazdu obwinionego, wskazując jednoznacznie na prawidłowość, poprawność dokonanego pomiaru. Odniósł się także to podnoszonej przez A. W. kwestii, dotyczącej posiadania przez niego w pojeździe systemu H. i dokonywanych przez niego pomiarów prędkości. Świadek podał, że jedynie co jakiś czas łączy się on z satelitą i dlatego wyświetlana przez niego prędkość jest obarczona błędem. Jednoznacznie zaprzeczył temu, aby fakt, że dokonywał pomiary prędkości w czasie zdarzenia z lewego pasa ruchu miało negatywny wpływ na jego wiarygodność (k.72v.). D. C. jest funkcjonariuszem policji z wieloletnim stażem, pełniącym służbę w Wydziale Ruchu Drogowego. Posiada uprawnienia do obsługi urządzeń do pomiaru prędkości, w które wyposażony był pojazd O. (...). Zeznania funkcjonariuszy policji w pełni pokrywają się z treścią nagrania zarejestrowanego wykroczenia.

Taką ocenę zeznań świadków oraz nagrania z videorejestratora potwierdza też dowód z opinii biegłego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów A. J.. Biegły, po przeprowadzeniu analizy akt sprawy, nagrania z videorejestratora, dokumentów związanych z urządzeniem V. 2A i dokumentów pojazdu O. (...) oraz po dokonaniu oględzin urządzenia oraz pojazdu, w którym jest zainstalowane stwierdził, że: „...biorąc pod uwagę wartości błędów granicznych dopuszczalnych urządzenia pomiarowego oraz błąd wyznaczenia drogi związany z tolerancją wymiarów opon i niewielkim zbliżeniem się radiowozu do pojazdu obwinionego w czasie pomiaru, a także błąd pochodzący od ewentualnej zmiany ciśnienia w oponach pojazdu i naturalnego zużycia bieżnika (...) pojazd prowadzony przez obwinionego poruszał się w czasie pomiaru z prędkością nie mniejszą niż 79 km/h”. „Pomiar został dokonany na prostym odcinku drogi o długości 50 m” „zachowano odległość pomiędzy pojazdami na początku i na końcu odcinka pomiarowego. Wymiar poprzedni sylwetki pojazdu obwinionego, widoczny na nagraniu z wideorejestratora, zmienił się nieznacznie podczas pomiaru prędkości, co świadczy o niewielkim zbliżaniu się pojazdu patrolowego do pojazdu kontrolowanego; urządzenie użyte do pomiaru, tj. prędkościomierz kontrolny V. 2A (...), zainstalowany w pojeździe O. (...) (...) posiadało w czasie pomiaru aktualne Świadectwo Legalizacji Ponownej wydane przez Dyrektora (...) w K.; Podczas pomiaru prędkości pojazdu obwinionego dokonano ustalenia faktycznie rozwijanej przez ten pojazd prędkości z uwzględnieniem błędów pomiaru (...), najniższa wartość prędkości pojazdu obwinionego w chwili pomiaru, uwzględniając ewentualne sumowanie się wszystkich błędów pomiaru mogła być równa 78,5 km/h. Biegły nie stwierdził, aby w czasie pomiaru wystąpiły jakiegokolwiek inne okoliczności wpływające na jego wynik” (k.74, k.86, k.87). Z kolei w treści opinii uzupełniającej biegły m.in. zaprzeczył temu aby obwiniony podczas dokonywania pomiaru prędkościomierzem wykonywał manewr hamowania (k.111). Tę okoliczność podnosił w swoich wyjaśnieniach A. W..

Opinii biegłego A. J. Sąd przyznał walor pełnej wiarygodności i uznał jej wnioski za własne. Zdaniem Sądu powyższa opinia jest miarodajna, pełna, spójna i wyczerpująca, sporządzona w sposób profesjonalny, jasny, wewnętrznie niesprzeczny oraz naukowo i logicznie uzasadniony. Dokonane przez biegłego oceny oraz wyprowadzone wnioski są, w ocenie Sądu, zgodne z doświadczeniem życiowym oraz wskazaniem wiedzy, jak również uzasadnione w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Nie budzą wątpliwości co do swojej wiarygodności także dowody z dokumentów, a w szczególności świadectwo ukończenia kursu specjalistycznego przez A. K. (2), zaświadczenie Z Komendy Głównej Policji o uczestniczeniu przez D. C. w warsztatach szkoleniowych dla policjantów z zakresu obsługi prędkościomierza V. 2A oraz informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Dokumenty te zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione, w prawem przewidzianej formie i brak jest jakiegokolwiek podstaw do kwestionowania zawartych w nich treści.

Biorąc zebrane dowody pod uwagę Sąd ustalił, że A. W. 1 grudnia 2017r. około godz. 12.04 na ul. (...) M. w J., kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...), nie stosował się do ograniczenia prędkości wynoszącego 50 km/h i poruszał się z prędkością 78,5 km/h, czym przekroczył dozwoloną prędkość o 28,5 km/h. Zachowaniem tym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 92a k.w.

Sąd przyjął najmniejszą prędkość, z jaką mógł się poruszać obwiniony w czasie zdarzenia, która została wskazana w opiniach biegłego A. J..

Obwiniony działał świadomie. Wiedział o istniejącym ograniczeniu prędkości jako osoba mająca uprawnienia do prowadzenia pojazdów, a tym samym znając obowiązujące przepisy. Mimo to nie dostosował się do tego ograniczenia, jadąc z prędkością 78,5 km/h.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego wykroczenia jest znaczny. Obwiniony naruszył przepis, który ma przecież przełożenie na bezpieczeństwo na drodze. Przekroczył dozwoloną prędkość 28,5 km/h, co nie pozwala uznać, aby nastąpiło to bez jego woli i było przeoczeniem, czy zapomnieniem się. Na stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego miało wpływ również to, że w czasie zdarzenia poruszał się jedną z większych ulic (...), w godzinach, gdzie panuje tam natężony ruch pojazdów. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał to, że czyn, będący przedmiotem niniejszego postępowania miał charakter incydentalny. Jak wynika bowiem z wyjaśnień obwinionego, potwierdzonych

w tym zakresie treścią informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.26), nie był on w przeszłości karany za wykroczenia drogowe. Okoliczność ta jest tym bardziej znacząca, że A. W. ma obecnie 52 lata, posiada prawo jazdy od wielu lat, z racji wykonywanego zawodu, pokonuje około 80 tysięcy kilometrów rocznie (k.63v).

W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny za przypisane mu wykroczenie w wysokości 150 złotych jest adekwatna do jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta, uwzględniając incydentalny charakter czynu A. W., jest wystarczająca, aby spełniać swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej, uzmysłowić obwinionemu naganność jego postępowania.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania, które według treści § 2 i § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia wynoszą 120 zł oraz wydatki związane z opinią biegłego A. J. w kwocie 1899,57 zł. Zgodnie z art. 118 § 3 k.p.o.w. zryczałtowane wydatki postępowania nie obejmują bowiem należności biegłych powołanych do wydania opinii. Nadto, w oparciu o przepis art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd wymierzył mu opłatę w kwocie 30 złotych. Sąd miał przy tym na uwadze, że ponoszenie przez obwinionego kosztów postępowania jest zasadą, od której odstępstwa mogą nastąpić jedynie wtedy, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Obwiniony prowadzi działalność gospodarczą i osiąga dochody, a więc nie zachodzi przypuszczenie, że uiszczenie kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.